

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Mgr. P. Č.** proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem v Praze 1, Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu – ministra dopravy ze dne 13.7.2009, č.j.: 23/2009-510-RK/2

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra dopravy ze dne 13.7.2009, č.j.: 23/2009-51-RK/2, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady soudního řízení v částce 2.000,- Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra dopravy, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru komunikace s veřejností, ze dne 3.4.2009, č.j. 244/2008-020-Z106/6, kterým byla odmítnuta žalobcova žádost o informace, týkající se poskytnutí právních analýz, týkajících se směny pozemků, potřebných pro dostavbu dálnice D-11.

Žalobce v podané žalobě namítl, že dne 29.8.2008 požádal elektronicky a následně i písemně podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.) ministerstvo dopravy o poskytnutí informace o obsahu dvou analýz, týkajících se směny pozemků, potřebných pro dostavbu dálnice D-11, mezi Českou republikou a Ing. L. H., podle kterých údajně není právě právně uskutečnitelná směna mezi Ing. L. H. a Ředitelstvím silnic a dálnic za podmínek smlouvy, na které se Ing. L. H. s Ředitelstvím silnic a

pokračování

dálnic shodla v polovině září 2007 anebo že obecně není právně možná směna pozemků ve správě Pozemkového fondu České republiky za výše uvedeným účelem.

Povinný subjekt – ministerstvo dopravy – v zákonné lhůtě žalobci ani neposkytl požadované informace, ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí. Žalobce proto podal dne 26.9.2008 stížnost podle ustanovení § 16a odst.1 písm.b) zákona č. 106/1999 Sb. Dne 18.3.2009 vydal povinný subjekt rozhodnutí, datované dnem 13.3.2009, kterým žádost o informace odmítl. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí včasný rozklad, o němž rozhodl ministr dopravy žalobou napadeným rozhodnutím tak, že postup povinného potvrdil a žalobcův rozklad jako nedůvodný zamítl.

Žalobce v podané žalobě namítl, že prvním důvodem odmítnutí žádosti je podle odůvodnění žalovaného rozhodnutí tvrzení, že požadovaná informace se nevztahuje k působnosti povinného subjektu. Toto tvrzení považuje žalobce za absurdní, když podle ustanovení § 17 zákona č. 2/1969 Sb. je Ministerstvo dopravy ústředním orgánem státní správy ve věcech dopravy a odpovídá za tvorbu státní politiky v oblasti dopravy a v rozsahu své působnosti za její uskutečňování. Požadovaná informace se týká směny pozemků (ministerstvem tvrzené právní nemožnosti tuto směnu uskutečnit) pro výstavbu dálnice D-11. Tvrzení žalovaného o tom, že požadované informace se nevztahují k působnosti povinného, jsou čistě účelové a ukazují na snahu požadované informace nezákonně zdržovat. Požadované analýzy přitom posuzují přímo možnost učinit určitý úkon (směnu) organizací (Ředitelství silnic a dálnic), která je v rezortu, jehož je povinný subjekt ústředním orgánem a jasně tak obsahuje informace, spadající do působnosti povinného.

V druhém žalobním bodě žalobce namítl, že ministr dopravy se ve svém rozhodnutí o rozkladu odvolal na výluky z informační povinnosti, týkající se dotazu na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Ani tento argument žalovaného neodpovídá skutečnosti, protože žalobce požaduje kopie již hotových a zpracovaných analýz, tedy podkladů použitých a objednaných povinným a nikoliv sdělení názoru, který by byl formulován na základě podané žádosti o informace. Z ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. vyplývá, že taková výluka se nevztahuje na již hotové informace a tedy i na žalobcem požadované, již vypracované analýzy.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že ministr v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 5 uvádí, že poskytnutím požadované informace by byla porušena zásada rovnosti stran podle článku 37 Listiny základních práv a svobod. Žalobce ani tento argument nepovažuje za pravdivý, když žádost směřuje k poskytnutí analýz, které obsahují právní důvody nemožnosti provést směnu. Jelikož povinný subjekt musí jednat jen v mezích zákona a v souladu s ním, nemůže být poškozen tím, že budou známy zákonné překážky provedení směny, o kterých povinný subjekt tvrdí, že existují a že jsou uvedeny v požadovaných analýzách. Zákon č. 106/1999 Sb. je postaven na zásadě plné informační povinnosti. Jestliže tedy subjekt neposkytl informaci vůbec, postupoval v rozporu se zákonem a rozhodnutí žalovaného je pak také nezákonné, když tento postup ministr potvrdil a upřel žalobci právo na informace. Tento argument žalobce uvedl i v rozkladu, ministr se s ním však ve svém rozhodnutí vůbec nevypořádal, nijak se k němu nevyjádřil a porušil tak žalobcovo právo na řádný a úplný přezkum napadeného prvostupňového rozhodnutí. Rozhodnutí o rozkladu je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze seznat, jak žalovaný dospěl k závěru, že nelze poskytnout požadované informace po vyloučení těch informací, o nichž to stanoví zákon a tento názor ministra o nemožnosti poskytnutí třeba i jen části informace lze dovodit ze skutečnosti, že neposkytl informaci žádnou.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že na straně 4 napadeného rozhodnutí ministr uvádí, že poskytnutím požadovaných analýz není možné z důvodu ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského. Žalobce namítl, že žalované rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze seznat, jak by poskytnutím požadovaných informací bylo porušeno právo třetích osob. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak tento

pokračování

posuzovaný případ povinný subjekt podřadil pod konkrétní ustanovení, zakládající autorskoprávní ochranu a není zřejmé, jakými úvahami byl povinný veden při tomto podřazení. Uvedené námitky vznesl žalobce i v podaném rozkladu, avšak ministr tyto vady nejenže neodstranil, ale sám je zopakoval a napadené rozhodnutí je tak nezákonné z důvodu nepřezkoumatelnosti.

Závěrem podané žaloby žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze rozhodnutí ministra dopravy zrušil a uložil povinnému subjektu povinnost poskytnout žalobci požadovanou informaci.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 11.2.2010 vyplývá, že námitky, uvedené žalobcem v žalobě, se dají shrnout do těchto bodů:

- žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného o tom, že požadované informace se nevztahují k působnosti povinného;

- žalobce napadené rozhodnutí ministra dopravy považuje za nezákonné co do tvrzení žalovaného, že na požadavek žalobce se nevztahuje informační povinnost, protože se jedná o dotaz na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací;

- žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného ohledně porušení rovnosti stran podle čl. 37 Listiny základních práv a svobod v případě poskytnutí požadovaných informací a

- žalobce zároveň namítá nepřezkoumatelnost, protože dle jeho názoru z napadeného rozhodnutí ministra dopravy nelze seznat, jakým způsobem by poskytnutím požadovaných informací bylo porušeno právo třetích osob v předmětu práva autorského.

Žalovaný správní úřad uvedl, že vzhledem k obsahu námitek žalobce, uvedených v jeho žalobě, jsou tyto ve své podstatě opakováním námitek z žalobcova rozkladu a proto nezbývá žalovanému, než odkázat na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ministra dopravy. Žalobcova námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí je účelová.

Žalovaný závěrem svého vyjádření poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k ustanovení § 16 odst.4 zákona č. 106/1999 Sb. a uvedl, že soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení nebo pro nezákonnost, shledá-li námitky žalobce oprávněnými, avšak povinnosti žalovanému může ukládat pouze v mezích napadeného rozhodnutí. Žalobcem požadovaný postup, kdy soud nařídí žalovanému požadovanou informaci poskytnout, přichází - podle názoru žalovaného - v úvahu pouze tehdy, dojde-li soud k závěru, že důvody pro odepření informace uváděné správním úřadem neobstojí a neposkytnutí požadované informace neospravedlňují. V opačném případě soud rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu úřadu k dalšímu řízení.

Žalovaný správní úřad závěrem navrhl, aby Městský soud v Praze podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Průběh správního řízení před Ministerstvem dopravy není mezi účastníky sporný, vyplývá shodně jak ze stručného popisu přehledu věci, jak jej uvedl žalobce v podané žalobě pod bodem 1, tak i z vlastního spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem a jehož stručný přehled je uveden v bodě 1 vyjádření žalovaného k podané žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před žalovaným správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uvedených v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

pokračování

pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žalobce výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu soudu výslovně nevyjádřil, že požaduje ve věci nařídít ústní jednání, vycházel soud ze závěru, že účastníci řízení ničeho nenamítali proti zamýšlenému postupu soudu projednat a rozhodnout věc bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval.

Žalobce se žalobou, směřující proti rozhodnutí ministra dopravy ve věci rozkladu žalobce proti rozhodnutí ministerstva dopravy o zamítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informace podle zák.č. 106/1999 Sb. domáhal přezkoumání zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

V projednávané věci žalobce podal řádně ve smyslu ustanovení § 13 zákona č. 106/1999 Sb. žádost o poskytnutí informací a posléze podal proti způsobu vyřízení této žádosti stížnost k nadřízenému správnímu úřadu.

Podle ustanovení § 14 odstavec 5 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt posoudí žádost a :

a) brání-li nedostatek údajů o žadateli podle odstavce 2 postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14a nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží,

b) v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti,

c) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli,

d) nerozhodne-li podle ustanovení § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

Podle ustanovení § 15 zákona č. 106/1999 Sb. pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle ustanovení § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle ustanovení § 11 odst.2 písm.c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.

Podle ustanovení § 16a zákona č. 106/1999 Sb. stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel, který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v ustanovení § 6, kterému po uplynutí lhůty podle ustanovení § 14 odst.5 písm.d) nebo § 14 odst.7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle ustanovení § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle ustanovení § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

Podle ustanovení § 16a odstavec 5 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt předloží stížnost

pokračování

spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do sedmi dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví tím, že poskytne požadovanou informaci nebo konečnou licenční nabídku, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Podle odstavce 6 téhož právního ustanovení nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že

a) postup povinného subjektu potvrdí,

b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než patnáct dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo

c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.

Žalobce v prvním žalobním bodě podané žaloby namítl, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného správního úřadu o tom, že požadovaná informace se nevztahuje k působnosti povinného subjektu. Podle ustanovení § 17 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy, ve znění pozdějších předpisů, je Ministerstvo dopravy ústředním orgánem státní správy ve věcech dopravy a odpovídá za tvorbu státní politiky v oblasti dopravy a v rozsahu své působnosti za její uskutečňování. Žalobcem požadovaná informace se týká ministerstvem tvrzené právní nemožnosti uskutečnit směnu pozemků pro výstavbu dálnice D-11. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých konkrétních právních či skutkových okolností žalovaný dovozuje, že uvedené požadované informace se nevztahují k působnosti povinného, když žalobcem požadované analýzy přitom posuzují přímo možnost učinit určitý úkon Ředitelstvím silnic a dálnic, které vykonává svoji činnost právě v rezortu, jehož je povinný subjekt ústředním orgánem. Není proto zřejmé, z čeho žalovaný dovozuje, že žalobcem požadované informace nespadají do působnosti povinného.

V druhém žalobním bodě žalobce namítl, že ministr dopravy se ve svém rozhodnutí o rozkladu odvolal na výluky z informační povinnosti, týkající se dotazu na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Uvedená argumentace neobstojí z toho důvodu, že žalobce výslovně a nepochybně požaduje kopie již hotových a zpracovaných analýz, tedy podkladů použitých a objednaných povinným. Nejedná se tedy ani o sdělení názoru, který by byl formulován na základě podané žádosti o informace, ani o budoucí rozhodnutí a nejde ani o vytváření informací nových ve smyslu a významu zákona č. 106/1999 Sb., z jehož ustanovení § 2 odstavec 4 vyplývá, že taková výluka se nevztahuje na již hotové informace, mezi něž lze podle názoru soudu zařadit i žalobcem požadované a již vypracované analýzy.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že ministr v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 5 uvádí, že poskytnutím požadované informace by byla porušena zásada rovnosti stran podle článku 37 Listiny základních práv a svobod. V této části je podle názoru soudu žalobou napadené rozhodnutí na samé hranici přezkoumatelnosti, neboť žalovaný se v něm zabývá argumentací, proč nelze žalobci poskytnout požadované informace s ohledem na skutečnost, že žalobce je či snad má být zároveň právním zástupcem protistrany v případném sporu o majetkové vyrovnání. Takové odůvodnění však nesplňuje požadavky řádného, úplného a podrobného přezkoumání rozhodnutí odvolacím správním úřadem, ani náležitosti jeho řádného, určitého, srozumitelného a přezkoumatelného odůvodnění. Žalobci lze přisvědčit v názoru, že zákon č. 106/1999 Sb. je postaven na zásadě plné informační povinnosti. Jestliže v daném případě povinný subjekt neposkytl informaci vůbec a ministr tento postup povinného subjektu v řízení o rozkladu potvrdil, pak za situace, kdy tentýž argument žalobce uvedl v podaném rozkladu a ministr se s ním však ve svém rozhodnutí vůbec nevypořádal ani se k němu nevyjádřil, porušil tímto postupem právo žalobce na řádný a úplný přezkum napadeného prvostupňového rozhodnutí. Rozhodnutí o rozkladu je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze seznat, jak žalovaný dospěl k závěru, že nelze

pokračování

poskytnout požadované informace po vyloučení těch informací, o nichž to stanoví zákon a tento názor ministra o nemožnosti poskytnutí třeba i jen části informace lze dovodit ze skutečnosti, že neposkytl informaci žádnou.

Obdobně to platí o žalobní námitce, uvedené ve čtvrtém žalobním bodě, v němž žalobce namítal, že na straně 4 napadeného rozhodnutí ministr uvádí, že poskytnutí požadovaných analýz není možné z důvodu ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského. Žalobce namítl, že žalované rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze seznat, jak by poskytnutím požadovaných informací bylo porušeno právo třetích osob. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak tento posuzovaný případ povinný subjekt podřadil pod konkrétní ustanovení, zakládající autorskopravní ochranu a není zřejmé, jakými úvahami byl povinný veden při tomto podřazení. To vše opět za situace, kdy uvedené námitky vznesl žalobce i v bodě č.7 podaného rozkladu, avšak ministr v rozhodnutí o rozkladu tyto vady nejenže neodstranil, ale sám je zopakoval.

Vzhledem k výše uvedenému závěru o tom, že povinný subjekt se náležitě nevypořádal s obsahem žádosti žalobce o poskytnutí informací a žalovaný v rozhodnutí ministra o rozkladu výše uvedené a žalobcem řádně v rozkladu namítané a argumentované námitky náležitě nevypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o rozkladu, nelze mít podle názoru městského soudu za to, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je věcně správné a v souladu se zákonem, pokud jím byl jako věcně správný potvrzen postup a rozhodnutí povinného subjektu.

Z uvedených důvodů soud proto žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst.1 s.ř.s. pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle ustanovení § 78 odst.4 s.ř.s. V tomto řízení bude na žalovaném správním orgánu, aby se znovu zabýval stížností žalobce a jeho obranou uplatněnou ve správním řízení. V intencích shora uvedeného žalovaný znovu rozhodne o rozkladu žalobce a znovu posoudí, zda a z jakých zákonných důvodů lze žalobci poskytnout zcela nebo částečně informace, jichž se domáhal. Přitom je na druhém žalovaném, aby dbal na to, že jeho rozhodnutí bude mít náležitosti požadované zákonem tak, jak jsou uvedeny v příslušných ustanoveních zákona č. 106/1999 Sb. Správní orgány jsou vázány právním názorem soudu (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Městský soud v Praze neshledal v posuzované věci splnění předpokladů, uvedených v ustanovení § 16 odst.4 zákona č. 106/1999 Sb.

Žalobcem požadovaný postup, kdy se domáhal toho, aby soud nařídil žalovanému povinnému subjektu požadovanou informaci poskytnout, přichází v úvahu jedině v tom případě, kdy soud došel k jednoznačnému závěru o tom, že důvody pro odepření informace, uváděné správním úřadem, neobstojí a neposkytnutí požadované informace neospravedlňují. V posuzované věci však soud shledal žalobou napadené rozhodnutí o rozkladu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, proto rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu úřadu k dalšímu řízení o podaném rozkladu a k vydání nového rozhodnutí, aniž by shledal naplněné podmínky, za nichž sám nařídí povinnému subjektu žalobcem požadovanou informaci bezvýhradně poskytnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce měl ve věci samé úspěch a má tak právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšným žalovaným správním úřadům. Výše nákladů řízení je tvořena zaplaceným soudním poplatkem z podané žaloby v částce 2.000,- Kč, povinnost k náhradě těchto nákladů řízení soud přiznal proti žalovanému k rukám žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

pokračování

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4.června 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu